

Het Bungehuis als bezettersbolwerk. Vanaf 1997 is de macht meer en meer geconcentreerd in handen van professionele managers

Bunghuis: Het wantrouwen tegen de bestuurlijke elite zit diep

'Bestuur had moeten praten en luisteren'

ROELF JAN DUIN

Het conflict tussen de UvA en de bezetters had niet hoeven te escaleren, zeggen experts.

Je hoeft geen geschiedenis gestudeerd te hebben om de historische parallel te zien tussen de bezetting van het Maagdenhuis in 1969 en die van het Bunghuis. Net als toen eisen de studenten beter onderwijs en inspraak. En net als in 1969 reageerde het bestuur van de universiteit fel. Toen werd de bezetting hardhandig beëindigd, nu spande de UvA meteen een kort geding aan waarin een dwangsom van honderdduizend euro per dag werd geëist en volgde vandaag ontruiming.

Helemaal verkeerd, stelt reputatiestrateg Mildred Hofkes. "De onvrede over autoriteiten en het wantrouwen tegen de bestuurlijke elite was in 1969 al groot, en is dat eigenlijk nog steeds. Daar moeten bestuurders zich bewust van zijn."

Helemaal verkeerd, stelt reputatiestrateg Mildred Hofkes. "De onvrede over autoriteiten en het wantrouwen tegen de bestuurlijke elite was in 1969 al groot, en is dat

eigenlijk nog steeds. Daar moeten bestuurders zich bewust van zijn."

De reactie van de UvA, die pas met de studenten wilde praten als ze het gebouw hadden verlaten, is een schoolvoorbeeld van hoe het niet moet, zegt Hofkes. "De universiteit wilde de bezetting zo snel mogelijk beëindigen, om haar reputatie te beschermen. Maar door zo krampachtig te reageren, heeft ze het tegenovergestelde bereikt. Het bestuur had moeten luisteren naar de wensen van de studenten en de dialoog met ze aan moeten gaan."

Volgens communicatieexpert Noud Bex kwam het conflict, onder meer door de gang naar de rechter, terecht in wat hij de emotionele fase noemt. "Bij dit soort crises zijn drie fases te onderscheiden. In de rationele fase willen beide partijen er samen uitkomen. Als het conflict verscherpt, zoals hier is gebeurd, volgt de emotionele fase. Daarbij wordt winnen belangrijker dan het vinden van een oplossing die voor beide partijen goed is. De laatste is de vechtfase, waarbij het alles of niks is. Dan zijn de partijen bereid om desnoods samen de afgrond in te gaan."

In de emotionele fase, waarbij veel wederzijds wantrouwen bestaat, is stille diplomatie vaak de best oplossing. Een mediator kan daarbij helpen. "Dat burgemeester Eberhard van der Laan werd gevraagd te bemiddelen, leek dan ook heel verstandig," zegt Bex. "De dwangsom en de ontruiming kunnen de reputatie van de universiteit daarentegen juist schaden."

In de emotionele fase, waarbij veel wederzijds wantrouwen bestaat, is stille diplomatie vaak de best

oplossing. Een mediator kan daarbij helpen. "Dat burgemeester Eberhard van der Laan werd gevraagd te bemiddelen, leek dan ook heel verstandig," zegt Bex. "De dwangsom en de ontruiming kunnen de reputatie van de universiteit daarentegen juist schaden."

Maar volgens Peter Rehwinkel, oud-burgemeester van Groningen en tegenwoordig crisismanager, heeft de UvA het helemaal niet zo verkeerd aangepakt. "Het belangrijkste in dit soort situaties is dat je helder communiceert en niet wegkruipt. Dat doet de UvA. Ook heeft de universiteit zich bereid getoond om met de studenten in gesprek te gaan, maar wel op de voorwaarde dat de bezetting beëindigd zou worden."

Het enige kritiekpunt van Rehwinkel betreft de website van de UvA. "Daar moet de meest actuele stand van zaken over het conflict staan, en dat is niet het geval."